

кусниците, които при звуци на дайрета скачаха върху вжжето, премѣтаха се, ловѣха се за него съ зжби или увисаха за краката си, люлѣйки тѣлото си.

Въ шатритѣ търновци следѣха съ удивление играта на шахъ и табла, която кръстоносцитѣ бѣха донесли отвъдъ морето, научена отъ сарацинцитѣ, и която бѣ найновата страсть за цѣлия християнски западъ. Край раззеленѣлитѣ се гори се виеха безкрайни хора, срѣдъ които отъ време на време избухваха дълги кикоти, пѣсни, волни провиквания.

Мръкваше.

Откъмъ жаравата съ въртящитѣ се шишове идѣше топла, мамеща миризма на печено месо. Хлѣбътъ и виното се раздаваше обилно, безъ мѣра. Гайди и гѣдулки скокливо разпѣнваха кръвта на тѣлпитѣ.

Народътъ се веселѣше.

А главитѣ на князь Белота е великия Саца още не бѣха оголили черепи по върлинитѣ на градскитѣ порти...

2.

Отъ тѣсното високо прозорче, покрито съ цвѣтни стѣкла, се прецеждаше бледа свѣтлина, която хвърляше нѣжни петна връзь мраморнитѣ плочки на пода. Бѣше съвсемъ тихо. Глухо отекваха срѣдъ този покой само бавнитѣ стѣпки на царя — който се разхождаше околорѣстъ на голѣмата стая — смѣсени съ скърцането на пачето перо на писеца.

— Чакай малко — спрѣ го Борилъ. — Преди да поздравимъ брата на великия жупанъ, трѣбва малко да си помисля дали това е удобно. Струва ми се, че напоследъкъ Стефанъ Владиславъ не бѣше много добре съ Вълкана. Вижъ, съ монаха Сава се погаждатъ — защото нѣма какво да дѣлятъ. Но Вълканъ е малко вироглавъ и прави доста беля на братята си. Все пакъ пиши така: „И накрая, като ти припомнямъ за последенъ пжтъ, че помежду насъ миръ и братство нѣма да има, докле не върнешъ оня проклетъ врагъ на държавата ми, измѣнника и бунтовника Стрѣзъ, който нѣма да се успокои и смири догдето не падне въ моитѣ рѣще, изпращамъ“ . . . — Борилъ прекъсна думитѣ